

Guido Conti: «Οι όμορφες μέρες της Νίλου στην Αφρική»

γράφει ο Ελένη Σαραντίτη

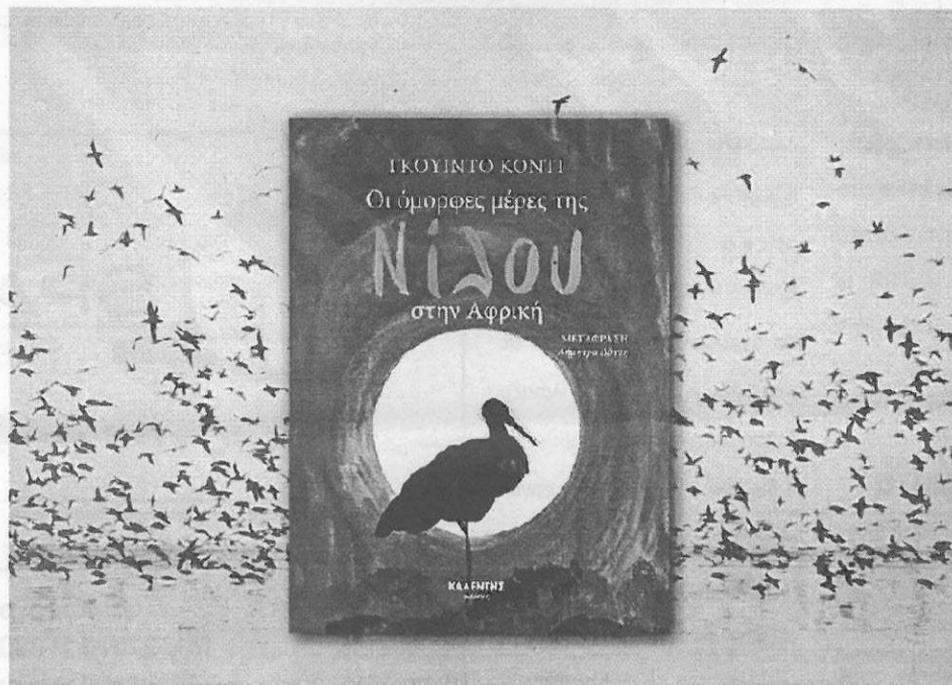
Ας διευκρινισθεί κατ' αρχάς ότι η Νίλου είναι παλιά μου γνώριμη ή μάλλον φίλη. Πρόκειται για μια νέα πελαργίνα την οποία είχα την τύχη να συναντήσω και να αγαπήσω στο πρώτο βιβλίο της σειράς. Το υπέροχο ταξίδι της Νίλου, έργο του Ιταλού συγγραφέα Γκουίντο Κόντι (Πάρμα, 1965).

Ο Γκουίντο Κόντι εξακολουθεί να ζει στον γενέθλιο τόπο, εργάζεται δε και ως ανθολόγος, ενώ παραδίδει μαθήματα δημιουργικής γραφής. Είναι, ακόμη, ιδρυτής του εκλεκτού λογοτεχνικού περιοδικού Palazzo Sanvitale.

Στο πρώτο βιβλίο η Νίλου είναι μια ντελικάτη πελαργίνα που ότι μπαίνει στην εφιβεία. Ζει μονάχα με τη μπέρα της. Ούτε αδέλφια, καθώς τα υπόλοιπα αυγά που η μπέρα κλώσπος δεν είχαν ζωή μέσα τους και ο πατέρας είχε χαθεί ακριβώς την ημέρα που άνοιξε τα μάτια στο φως η Νίλου. Αγάπη ακούμπη έκτοτε η μάνα για την κόρη. Απλόχερη και παρηγορητική καθώς τα πάνσοφά, παμπάλαια παραμύθια που της εξιστορούσε περιείχαν πάντοτε την άνακούφιση, την ενθάρρυνση, την παραμυθία. Σ' εκείνες, τις δικές τους ώρες η μάνα πλησίαζε ακόμη περισσότερο την κορούλα της και με φωνή ήρεμη της μιλούσε έτσι: «Να μην κοροϊδεύεις κανέναν, μα και να μην εμπιστεύεσαι κανέναν. Και να μην ξεννάς πως το κακό πάντα γυρίζει πίσω. Αυτός είναι ο νόμος της ζωής...». «Και το καλό;» ρωτούσε η Νίλου. Και η μάνα: «Το ίδιο και αυτό». Ετοίμαζαν ταξίδι για την μεγάλη πανάρχαια χώρα της μάνας, την Αφρική. Το ονειρεύονταν και ο ύπνος της έβρισκε αγκαλιασμένες.

Το ταξίδι αυτό, που περιγράφεται στο δεύτερο βιβλίο, δεν ήταν ακοπίαστο και ούτε πάντοτε ευχάριστο. Ήταν δύσβατο. Ωστόσο όλη αυτή η διαδρομή στάθηκε μια αναγκαία και ιερή μύποση για τη μικρή πελαργίνα: Έπαθε και έμαθε για τη ζωή και την απώλεια, για την αγάπη και το αγώνα, για τον έρωτα και τη θλίψη, για το αντάμωμα. Έμαθε τα της αληθινής ζωής και πώς αυτή κυβερνιέται όταν αγαπάς και αντιστέκεσαι. Άλλα έμαθε πως δεν θα επιστρέψουν ποτέ ξανά στη ζεστή γνώριμη φωλιά τους μαζί. Και πώς εάν αυτό γίνεται η Νίλου θα πρέπει να επιστρέψει μόνη, με την καρδιά της καραβούρη και όχι με τη μάνα της.

Βροχή, σκοτάδι, κύματα μανιασμένα, άνεμοι-θηρία, χαλάζι, η Νίλου έχασε τη μπέρα της. Χάθηκαν. Μα είχε ανταμώσει τον έρωτα. Το όνομά του ήταν Μίαν. Αγαπήθηκαν και χάθηκαν στους μεγάλους δρόμους στα βαθύσκια δάσος, στην καρδιά της καταιγίδας. «Νίλου! Νίλου, πού είσαι;» και αν δεν ήταν ο φίλος τους ο τετραπέρατος όσο και αστείος σπίνος, και πολυλογάς επίσης, αχώριστος συνταξιδιώτης, Χαντί το όνομά του, δεν θα συναντιούνταν ποτέ ξανά. Ο Χαντί είχε μιλήσει με τους ελέφαντες, τις αντιλόπες, τις τίγρεις και εκείνοι, με τη σειρά τους, μίλησαν αλλού και όλοι στη σαβάνα κινητοποιήθηκαν. Έσμιξαν πάλι με αγκαλιές και γλυκόλογα. Για να χαθούν για ακόμη μια φορά. «Με λαχτάρισες. Μην το ξανακάνεις αυτό» την παρατήρησε ο

Μίαν, όχι με θυμό παρά με λαχτάρα. «Πού ήσουν;»

«Είναι μέρες τώρα που δεν ακούω τη φωνή της μαμάς μου. Η καρδιά μου δεν ακούει τη φωνή της». Η Νίλου είχε πετάξει όσο πιο μακριά γινόταν μην τυχόν και ακουστεί τη φωνή η αγαπημένη. Μία λύπη τρύπισε την καρδιά της και ο φόβος την τύλιξε. «Μα είμαι εγώ εδώ, μαζί σου» της μίλησε γλυκά, καθησυχαστικά ο σύντροφός της.

Τη νύχτα, οι αδιάκοπες κουβέντες του Μίαν και της Νίλου μπλέκονταν με το φτεροκόπημα των πουλιών και τα μυστηριώδη θροῖσματα που ακούγονταν ξαφνικά στην απέραντη σιωπή της σαβάνας. «Κοιμήσου, είσαι κουρασμένη. Τώρα εγώ είμαι πλάι σου».

«Άυριο θα πάμε να την αναζητήσουμε... Άυριο θα είμαστε δίπλα της». Σιωπιλός ο Μίαν χάιδεψε με το ράμφος τη Νίλου του, την αγκάλιασε ενώ η αγάπη φτερούγιζε ανάμεσά τους όλη τη νύχτα σαν γλυκό, καθησυχαστικό νανούρισμα.

Από την πλευρά του ο σπίνος Χαντί ξύπνησε κεφάτος, πλύθηκε στη λακκούβα, έφαγε ένα γλυκό, ζουμερό μούρο, και, «Φύγαμε! Μας περιμένει μια υπέροχη μέρα» είπε και αισθάνθηκε δυνατός.

Μια σκιά σκοτείνιασε το ουρανό για λίγο, και οχ! Ένα γεράκι. «Καταραμένο γεράκι, βρες κάτι άλλο να φας... Εμένα που με βλέπεις ούτε για πρωινό δεν θα σου φτάσω» σκέφτηκε κάθιδρος και από την αφόρητη ζέστη μα –προπαντός– από την τρομάρα του ο σπίνος. Και αργότερα, όταν συνάντησε το ζευγάρι των φύλων του, «Μα είναι δυνατόν να ζει κανείς έτσι;» παραπονέθηκε. «Πάντα θα υπάρχει κάποιος που θα θέλει για με φάει».

Γέλασαν και οι τρεις ενώ οι καρδιές τους ήταν βαρυφορτωμένες. Η Νίλου ήθελε να φύγει σε αναζήτηση της μπέρας της και ο Μίαν λαχταρούσε όσο τίποτα ένα μέρος για να φτιάξουν τη φωλιά τους.

Εν τω μετάξυ, πέρα μακριά τους έκαναν πάλι πόλεμο οι άνθρωποι και ακούγονταν τριξίματα φωτιάς, αντάρα. Φαινόταν ο πόλεμος πλησίαζε με πυροβολισμούς, πύρινες γλώσσες, καπνό και ποδοβολτά.

Πουλιά πετούσαν μακριά τρομαγμένα. Ερωδιοί, φοινικόπετερα, γερανοί, πελαργοί, παπαγάλοι, αετοί. Και άλλα. Ένα γι-

τα όντα στα Βουνά και στις αυλές, δέντρα και νερά, ο κόσμος όλος πιστεύει στην ελπίδα, και ας είναι μακρινή η μέρα που θα ζωντανέψει εκθαμβωτική εμπρός του υπομένει και περιμένει την έκσταση και το θαύμα της αλλαγής...

Και ιδού: «Μαμά!» φώναξε η Νίλου όταν την είδε ξαπλωμένη καταγής, και πέταξε σαν αστραπή κοντά της. «Νίλου!» απάντησε η μαμά της με φωνή που μετά βίασ ακουγόταν. «Νίλου, Νίλου μου... Με βρήκες, λοιπόν!»

Η Νίλου έκλαιγε και τη χάιδευε με το ράμφος της. Ο πελαργός που στεκόταν δίπλα στη φωλιά την κοίταξε γλυκά. «Γεια σου, Νίλου. Μεγάλωσες και ομόρφουνες!...»

«Είσαι ο μπαμπάς μου;»

Και η μαμά της, «Ισως να μην καταφέρω να δω το αυριανό ξημέρωμα. Όμως είμαι τόσο ευτυχισμένη που σε έχω εδώ μαζί μου... Μίαν, πόσο μεγάλωσες κι εσύ...» Ο πατέρας της καθάριζε τα φτερά της με το ράμφος του όπως έκανε όταν η Νίλου του ήταν νεοσσός. «Ηέρα ότι θα μας έβρισκες. Το ένιωθα στην καρδιά μου» της είπε. Η Νίλου λαχταρούσε να χορέψει, να πετάξει. Έκλαιγε.

Λίγο νωρίτερα τους είχε αποχαιρετήσει η Τζαμίλα, η οποία είχε σμίξει με το σμήνος των μαύρων πελαργών και με τον καλό της Φάρες, τον νεαρό σύντροφό της. Είχαν όλοι πετάξει πάνω από τα κεφάλια των τριών φίλων σε ένδειξη τιμής και αγάπης. «Αντίο, μαμά! Αντίο, Μίαν! Αντίο, Χαντί!». Η γλυκιά φωνούλα της αντιλάπησε στο ξέφωτο μα και στα στήθο τους.

«Θα είναι μια μεγάλη νύχτα χαράς και πόνου, αγάπης και θλίψης» σκέφτηκε ο σπίνος Χαντί, ενώ τα άστρα άρχισαν να παίρνουν τη θέση τους στον ουρανό, απομακρύνοντας το σκοτάδι και μπαίνοντας, με τον τρόπο τους τον ιερό στις καρδιές των πελαργών που αγαπήθηκαν τόσο πολύ. «Είσαι υπέροχη και τυχέρη που έχεις τον Μίαν που είναι κι αυτός άξιος σαν κι εσένα. Τώρα μπορείτε να φτιάξετε τη φωλιά σας». Σαν αεράκι ακούστηκαν τα λόγια της μπέρας της.

«Στον παράδεισο έχω σημαδέψει ένα νησί Απαράλλαχτο εσύ...» Οδυσσέας Ελύτης, «Μονόγραμμα VII»

Τα αστέρια φάνταζαν υπερμεγέθη, και η μέχρι εκείνη τη νύχτα ανείδωτη λάμψη τους, φώτιζε το θαύμα της αγάπης και την γλυκιά πίκρα του χωρισμού.

Ο Γκουίντο Κόντι, ο οποίος μας πρόσφερε και την απόλαυση της εικονογράφησης, έχει τιμηθεί με πολλές διακρίσεις και σημαντικά βραβεία, όπως το Βραβείο Κιάρα και το Βραβείο Κάρλο Λέβι.

Η μετάφραση της Δήμητρας Δότση είναι και εδώ, όπως και στο Υπέροχο ταξίδι της Νίλου, εξαιρετική με γνώση και ευαισθησία μετέφερε όλα τα ωραία αισθήματα και όλες τις θαυμάσιες πράξεις που λαμπρύνουν το βιβλίο.

Ηλικία: Για παιδιά άνω των 9 ετών ίσως και για ενήλικες,